

רע"פ 1705/17 - פלונית נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1705/17

לפני:
המבקשת:

כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלונית

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 22.1.2017 בעפ"ג 59168-12-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' אלרון - נשיא, י' ליפשיץ וא' ויינשטיין

בשם המבקשת:
עו"ד בוריס שרמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (הנשיא א' אלרון, השופטת י' ליפשיץ והשופטת א' ויינשטיין) בעפ"ג 59168-12-16 מיום 22.1.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו (השופטת ש' פיינסוד-כהן) בת"פ 45856-09-15 מיום 15.11.2016.

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפת קטין או חסר ישע, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי הייתה המבקשת מורה בכיתה ג', והמתלונן היה אחד מתלמידיה. המבקשת ביקשה מתלמיד אחר לסגור את החלון בכיתה, וכאשר המתלונן קם על כיסאו לסגור את החלון, צעקה עליו המבקשת וסתרה לו. כתוצאה מהסתירה נגרם למתלונן נזק באוזנו. המבקשת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב האישום. בית משפט השלום בעכו גזר עליה 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור עבירת

עמוד 1

אלימות למעט איומים; וצו של"צ בהיקף של 260 שעות.

3. בערעורה לבית המשפט המחוזי בחיפה, טענה המבקשת כי לא היה מקום להרשיעה היות שעמדה, לשיטתה בתנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב). המבקשת גרסה כי סוג העבירה וטיבה מאפשרים הימנעות מהרשעה וכן כי הרשעתה תוביל לפיטוריה מעבודתה כמורה, ולכן תביא לפגיעה בעתידה. כן ציינה המבקשת את נסיבות חייה הקשות, לרבות היותה מפרנסת יחידה למשפחתה. בנוסף ציינה המבקשת כי מדובר במעידה חד פעמית עבורה, וכי במקרים דומים נמנעו בתי המשפט מלהרשיע. מנגד, המשיבה גרסה כי יש לדחות את הערעור נוכח החומרה של מעשה אלימות בין מורה לתלמיד. כן עמדה המשיבה על כך, שאף אם יוחלט כי המבקשת לא תמשיך כמורה במשרד החינוך, תוכל להשתלב בבתי ספר פרטיים. בפסק דינו הדגיש בית המשפט המחוזי את חומרת נסיבות העבירה, פגיעה פיזית של מורה בתלמיד בבית ספר, וכן ציין כי לא השתכנע שהמבקשת לא תוכל להשתלב כמורה במוסדות לימודים אחרים בעתיד. לפיכך, בית המשפט המחוזי קבע כי המבקשת אינה עומדת בתנאי הלכת כתב, וכי לא היה מקום להימנע מהרשעתה. בית המשפט התייחס גם להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה ולתסקירו החיובי, אך מצא כי אין בהם כדי להביא לאי-הרשעתה. על כן, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת. מכאן הבקשה שלפניי.

4. בבקשתה זו, המבקשת טוענת כי עניינה מעלה סוגייה עקרונית הנוגעת למורה שהורשעה בעבירות כלפי תלמידיה, בעבירתה הראשונה, כאשר הרשעתה עלולה להשפיע על עתידה המקצועי. עוד טוענת המבקשת כי היות שהרשעתה עלולה להסב לה נזק רב, מעלה בקשתה שאלה אנושית-מצפונית, ולכן יש מקום לדון בה. נוסף על כך, המבקשת חוזרת על טיעוניה בפני בית המשפט המחוזי, לפיהם היא עומדת בתנאי הלכת כתב לאי-הרשעה, וכן נסיבותיה האישיות והפגיעה הצפויה בפרנסתה מחייבות התחשבות בה. לבסוף, המבקשת טוענת כי נוכח השיהוי בהגשת כתב האישום, שהוגש 3 שנים לאחר המקרה ולאור יכולותיה החיוביות כמורה – היה מקום להורות על אי-הרשעתה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי טעמים אלה מתקיימים בבקשה שלפניי. זאת ועוד, עיקר טיעוניה של המבקשת נדונו ונדחו בפני בית משפט השלום וכן בפני בית המשפט המחוזי, אשר מצאו כי אין מקום להימנע מהרשעה בעניינה. לאחר עיון בפסקי הדין ובחינת טיעוניה המבקשת, לא מצאתי כל פגם בהחלטה להרשיע את המבקשת לאור אי עמידתה בתנאי הלכת כתב, ואיני סבור כי יש מקום להתערב בה. לאור חומרת העבירה, קרי התנהגות אלימה של מורה כלפי תלמידה, איני סבור כי יש מקום להימנע מהרשעה בעניינה של המבקשת, אף בהתחשב בנסיבות חייה של המבקשת ובעובדה שההרשעה עלולה לפגוע באפשרות המשך העסקתה במקצועה כמורה (והשוו: רע"פ 6899/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (27.9.2016); רע"פ 4815/16 כחלון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.6.2016); רע"פ 6009/15 קושמקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.9.2015)).

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד באדר התשע"ז (12.3.2017).

שׁוֹפֵט

